І хризантеми й орхідеї
У зачарованій імлі,
Але найліпшими у неї —
Словополківські ковилі.

Вона це квилила в Путивлі,
Вона обходила шатри —
Стріла і лук напоготівлі,
А в серці — стязі і вітри...

І, може... Жаско уявити...
Ні, не втішався печеніг,—
Коли й схопив, несамовитий,
То не зборов, не переміг!..

Ось у зідханнях молитовних
У Пирогощої вона,
А ось Перунові жертовник
В гаю дубовому ладна.

Вночі Ярилові вгоджає,
Не відмовляючи ні в чім,
А вранці світить їй Почаїв
Золотоглавієм своїм.

Ще вчора в полум’я скакала,
Купальних спрагненая чуд,—
Сьогодні йде собі помалу
На лаврських дзвонів перегуд.

Її Пречиста — така сама,
Як найдавніша із богинь.
Від неї темними лісами
Дихнула древняя Волинь.

Прага, 1938